

[Kjeld Olesen]

kommer vi tilbage til det, som vi har diskuteret før, og som vi hørte blive slynget ud ude på pladsen forleden dag: hvorfor ikke benyttes det flertal, der eksisterer til venstre?

Jeg er ked af det, hver gang man i dette folketing må gentage sig selv. Det er ikke af selvoptagethed, men ganske simpelt fordi andre gør det nødvendigt, og fordi vi må have aflivet den helt fantastiske myte om, at der eksisterer noget flertal til venstre.

For det første har jeg måttet opfatte det sådan, at det radikale venstre har sagt klart nej til et bredere samarbejde med venstrefløjpartierne. Jeg vil da gerne henstille til den radikale ordfører, når han kommer herop, enten at bekræfte eller at dementere, hvad jeg her siger, at fortælle, om det radikale venstre er indstillet på at gå ind i det, der hedder flertallet til venstre, der altså skulle være alternativet til det andet flertal i et folketing, der skal fastlægge en samlet politik, ikke bare vedrørende bolig og skat, men også hele sammenhængen og ikke mindst den økonomiske politik.

For det andet er disse venstrefløjpartier dybt uenige indbyrdes på væsentlige punkter. F.eks. tager DKP og VS skarpt afstand fra det forslag til ØD, som dansk fagbevægelse finder er det eneste rigtige.

For det tredje er retsforbundet ikke bare, som de siger, et liberalt parti. Jeg bliver nødt til at sige det meget direkte, nemlig at retsforbundet er et reaktionært parti, der bl.a. ønsker afvikling af statsstøtte som princip. Det skal ikke glemmes, at ved forrige finanslovsforslag stillede retsforbundet ændringsforslag om at afskaffe støtten til det almennyttige byggeri på milliardbeløb. Hvad er det, man har talt om med hensyn til boligløsning og venstrefløjflertal? Har det ikke været, at vi skulle virkeliggøre det, der lå i det oplæg, i hvert fald væsentlige dele af det oplæg, der var fremme den 11. maj i år?

For det fjerde og ikke mindst vigtige kan man ikke bygge en samlet politik på partier, der ønsker at rive nogle enkeltheder ud af den store sammenhæng. En langsigtet politik må have en indre sammenhæng, hvor det helt afgørende er den økonomiske politik, og her er man ikke hjemme, hverken hos DKP, VS eller SF, der dog engang havde modet til det.

Vi står over for nogle vanskelige overenskomstforhandlinger. For tiden er de enkelte

fagforbund i færd med at formulere deres krav, og arbejdsmarkedet har sine egne regler for, hvordan det videre forhandlingsmønstre skal være. Det er naturligvis fagbevægelsens suveræne ret at føre sine krav frem over for arbejdsgiverne. De kommende forhandlinger må vise, om det lykkes at nå frem til et resultat.

Åbningstalen indeholder et tilbud, som i givet fald kan blive aktuelt, men det kan ikke være en politisk opgave at blande sig i tiden. Arbejdsmarkedet må føre sine forhandlinger i fred. Om og på hvilken måde der i givet fald skal være tale om en politisk deltagelse, må helt afhænge af en situation, som ingen i dag kender.

Den nye regering står nu foran sit første egentlige folketingsår, og at det bliver en besværlig tid, er vi udmærket klar over. Alternativet til SV-regeringen ville have været en socialdemokratisk mindretalsregering. Jeg gad egentlig vide, hvordan folketinget så ville have stillet sig. De borgerlige partiers holdning kender vi faktisk, hvis man erindrer sig den mobilisering mod regeringen, der blev forsøgt i foråret. Som jeg tidligere har sagt, vil en samlet økonomisk politik med venstrefløjpartierne være en umulighed. Meget taler derfor for, at vi på et snarligt tidspunkt ville komme til at stå over for et valg. Som det også blev understreget den 1. september, er det ikke et valg, vi har brug for, blot 1½ år efter det sidste.

Da andre alligevel vil nævne det, skal det da fra min side erkendes, at begyndelsen på regeringssamarbejdet har medført nogle uoverensstemmelser i den offentlige debat. Det vil jeg på nuværende tidspunkt betragte som et overstået stadium. Det ligger naturligvis i det videre samarbejde, at mange enkeltheder først på et senere tidspunkt skal udformes, og jeg tror, at vi kommer sandheden nærmest ved at sige, at vi naturligvis ikke i det fremtidige samarbejde kan undgå gnidninger.

Når temperamenterne kommer til at slå gnister, så kan det hænge sammen med, hvad vi aldrig har lagt skjul på, at venstre og socialdemokratiet ideologisk er forskellige. Det har ikke hindret os i adskillige gange at indgå på kompromiser enten ved forlig eller i lovgivningsarbejdet og nu altså i regeringssamarbejdet. Ingen – heller ikke venstre – er i tvivl om socialdemokratiets organisatoriske placering i den arbejderbevægelse, der også